

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. P. N., narozen X
státní příslušník X,
posledním známým pobytem v ČR N.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064,
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2024 č. j. OAM-521/ZA-ZA11-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou ze dne 4. 7. 2024 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 8. 7. 2024, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2024 č. j.

OAM-521/ZA-ZA11-HA06-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. *Žaloba*

2. V žalobě nejprve žalobce uvedl, že by správní orgán měl postupovat individuálně, což se ovšem v jeho případě nestalo. Dle žalobce, podklady, ze kterých správní orgán vycházel, obsahují pouze obecné informace o Vietnamu, nicméně správní orgán se nevypořádal s tvrzeným dluhem žalobce a s tím souvisejícími jeho dalšími problémy. Žalobce namítá, že správní orgán pochybil, pokud s ním nevedl pohovor tak, aby zjistil bližší informace o důsledcích a nebezpečí, které žalobci hrozí, pokud neuhradí své dluhy. S ohledem na to, že je žalobce neznalý práva, nevěděl, že má tyto skutečnosti uvést. Dále dle žalobce měl žalovaný zohlednit také to, že v důsledku toho, že nemůže pracovat, budou strádat jeho nezletilé děti a v souvislosti s tím odkázal na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. *Vyjádření žalovaného*

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 7. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a k nimž shromáždil relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný trval na tom, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Sám žalobce při pohovoru nejprve uvedl, že žádá na území České republiky o mezinárodní ochranu, neboť zde chce pracovat a následně v podrobnějším vyjádření na tento dotaz odpověděl, že ve Vietnamu se dobře placená práce najde jen těžko. Žalobce chce na území České republiky legálně pracovat a plánuje, že až by si vydělal dostatek peněz, přivedl by do České republiky i svoji rodinu. Žalovaný uvedl, že hlavním motivem žalobce jsou dle jeho zjištění pouze ekonomické důvody a legalizace pobytu, přičemž žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v zemi původu mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že mu hrozí závažná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dále konstatoval, že azyl představuje zcela výjimečný institut, jehož účelem není řešení situace osob, které jsou zasaženy nepříznivou ekonomickou situací ve své zemi nebo, kterým se nedaří nalézt ve své zemi zaměstnání. Žalovaný také uvedl, že žalobce je zdravý muž v produktivním věku, žalobce netvrdil ani nedoložil, že by byl nemocen, a že by byla jeho pracovní způsobilost jakýmkoliv způsobem omezena. Závěrem žalovaný uvedl, že legalizace pobytu na území České republiky nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3. 6. 2024 i ve vyjádření žalovaného ze dne 22. 7. 2024 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 3. 6. 2024 žalobci předáno dne 26. 6. 2024.
8. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „*správní orgán*“).
9. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
11. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
12. Dle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v případě žalobce došlo k tomu, aby byly splněny podmínky pro použití zmíněných § 12 a § 14a zákona o azylu výše citovaných.
15. Soud na tomto místě uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě příhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 ve kterém je uvedeno: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, v jehož právní větě je uvedeno: *„Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“*
16. K žalobcem tvrzeným ekonomickým důvodům udělení mezinárodní ochrany, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2023, č. j. 6 Azs 154/2022-34, bod 12: *„Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o*

změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81), stejně jako ekonomické důvody (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65) nemohou být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.“

17. K žalobním námitkám žalobce v žalobě soud uvádí, že stěžejní námitkou žalobce brojil proti závěru žalovaného, že v souvislosti s provedeným pohovorem žalobce uvedl pouze ekonomické důvody pro účely podání žádosti o mezinárodní ochranu, což dle něho neposoudil objektivně, nýbrž paušálně. Dle žalobce se jej žalovaný měl dotazovat na bližší informace o důsledcích a nebezpečí, v případě, že by nezaplatil své dluhy.
18. Soud však k této námitce z obsahu správního spisu zjistil, že z listiny nazvané „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 18. 4. 2024 a rovněž z „Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (dále jen „*Protokol*“) taktéž ze dne 18. 4. 2024 (v obou případech za účasti tlumočníka vietnamského jazyka), zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce ve všech případech uváděl stejné skutečnosti a to, že Vietnam opustil z ekonomických důvodů s úmyslem najít si na území České republiky lépe placenou práci. Dále ze všech těchto listin vyplývá i úmysl žalobce legalizovat pobyt na území České republiky. Z tvrzení žalobce plyne, že na území České republiky měl udělené pracovní vízum, jeho zaměstnavatel jej však neměl nahlásit a kvůli tomu mu bylo pracovní vízum zrušeno. Žalobce na přímou otázku, z jakého důvodu přicestoval do České republiky, odpověděl do Protokolu, že z Vietnamu odešel z ekonomických důvodů a kvůli práci, neboť si zde chce vydělat peníze a nyní žádá o mezinárodní ochranu kvůli legalizaci pobytu na území ČR, aby tady mohl pracovat a vydělat peníze na zaplacení dluhů s tím, že by chtěl do České republiky přivést i svoji rodinu. Současně soud k této žalobní námitce, odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, z něhož jednoznačně vyplývá a soud se s tím ztotožňuje, že je na samotném žalobci, aby alespoň tvrdil existenci azylových důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Je zde uvedeno, že nelze po správním orgánu požadovat, aby si za žalobce domýšlel relevantní důvody pro udělení azylu. Povinnost zjistit skutečný stav věci, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.
19. Z uvedeného je tedy nepochybné, že ze strany žalobce došlo k naplnění obsahu výše citovaného § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, proto žalovaný nepochybil, když žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce totiž žádné jiné důvody pro podání předmětné žádosti než ekonomické neuvedl ani ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v podané žalobě. Soud proto tuto námitku považuje za nedůvodnou.

20. K žalobní námitce žalobce, že žalovaný nezohlednil tu skutečnost, že žalobce nebude moci pracovat a v důsledku toho budou strádat jeho nezletilé děti, soud konstatuje, že ani této žalobní námitce nelze přisvědčit. S ohledem na výše citovaná zákonná ustanovení i judikaturu je zřejmé, že pouhé ekonomické důvody nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany. Soud sice chápe pohnutky, které vedly žalobce k opuštění Vietnamu, avšak je nutno zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců.
21. Rovněž soud nezjistil, že by došlo ze strany žalovaného v průběhu správního řízení či při vydání rozhodnutí k pochybením způsobilým ke zrušení napadeného rozhodnutí, k nimž by musel soud přihlédnout ex offio. V této věci žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a uvedl i správní úvahy, které ho vedly k rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti jako zjevně nedůvodné.
22. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., soudního řádu (dále jen „s. ř.“) i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 s. ř. Stejně tak soud nezjistil pochybení správního orgánu ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, neboť žalovaný postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu, jak je zřejmé z výše uvedeného.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný neuplatnil žádné náklady řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a,

§ 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.

Plzeň 15. srpna 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně